

365 dní se sešlo s 365 dny a tadááá máme to tady zas. Ty narozeniny.

Dárek od Brtníka jsem dostala s předstihem - lístky na koncík strejdy Tildy a jeden dáreček mi přistál doma v sobotu ráno a jmenoval se Peťa ☐ . Nebyl to tentokrát dáreček neočekávaný, ba naopak velmi srdečně očekávaný. Měla jsem výbornej plán, jak si to užijeme. Brtník se vydal ráno s Taliprtkou směr chalupa a já jsem vymyslela, že si spolu s Peťou a Rumíčkem stříhneme ten můj výletní okruh, co jsem si před časem vynašla v mapě. Ze Svárova lesama přes Hřebenka, tam si dáme něco k jídlu a do Unhoště do kavárny, kde se srazíme následně s Brtníkem a Taliprtkou.

Dennyky nám slibovala pěkný počasí - a taky to dodržela, takže jsme si to mohly užít do plnejch. Vlak přivezl Peťu na čas, tudíž si stihla dát nachystanou pozdní snídani v podání Brtníkova chlebíku obloženýho a mýho vynikajícího dortíku. A taky..... značnou dávku zrzavýho ščestí vítacího. Pááááč ten Rumoušek se raaaadoovááál, že přijela. Za ním pochopitelně ☐ , jak jinak. Chvílema to vypadalo, že se do toho precliku přímo zauzluje.

Radování ho naopak přešlo v momentě, kdy jsme nastoupili do autobusu. Páč, prostě von to fakt nerad. A teď ho čekalo víc než jen pár stanic a ještě s přestupem. Příměstskej autobus byl překvapivě narvanej a museli jsme si vystát slušnou frontu, než jsme se mohli nalodit. A pak 40 minut Rumíčkoutrpeníčka, než se zase vystoupilo. Do slunečních paprsků a pod modrou oblohu, jak slibovala ta Dennyky a jak Peťa objednala, než nastoupila ráno do vlaku. Jen ten vítr mohnul bejt krapítek jako slabší, ale - jak pravila o něco později Peťa, aspoň to drželo na uzdě byčiglisty, páč v tomhle je to venku moc nebaví.

Zato nás to bavilo a to velice. Dvě holky na vejletě ☐ a tak jsme hnedle vytáhly tu sváču, kterou si Peťa strčila do kapsy. V pátek večer jsem se totiž hecla a krom narozeninovýho dortu a obrovskýho pekáče plnýho masa, jsem upíkla i čtyři obrovský ciabatty a tak jsme si kus vzaly s sebou. Mňam . Hotová delikateska takhle pod tou modrou oblohou. I Rumíček si dal. Sešli jsme polema dolů a vešli do lesa.

Na jeho okraji jsme narazili na první posly jara:

Cesta vedla podél potůčku a stromy ztlumily vítr. Jen tak jsme si vykročovaly a Rumoušek hopíkal před námi. Byl šťasten, že nás má jen pro sebe a aby bylo jeho štěstí úplnější - vyndala jsem z taštičky funglofku - naprosto novejši žužlopichlobalonek. O-o-o-o-u-jeee! ☐

Z čistého kamarádství tu nebudu moc rozmazávat ☐ skutečnost, že když byl Rumíček tak pěkně připravený u toho balonku a číhal, rozhodla jsem se toho využít fotograficky a cvaknout to jednak v momentě, kdy číhá a druhak v momentě, kdy vypálí za balonkem, kterej mu kopnu. Krásně jsem to měla připravený....Nestihla jsem to. Peťa se dala do pohybu a balonek vyčutla do prostoru. Tím pádem místo zamýšlené fotografie vzniklo toto ☐

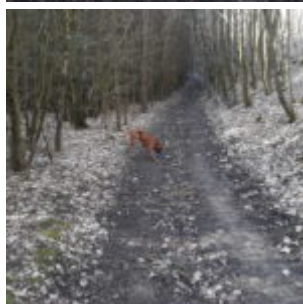
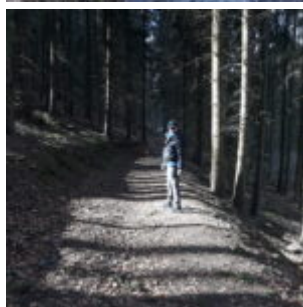
Narozeninový výlet s Petou

Tak jsem šla radši fotit ty sněženky teda. Jak jsem i původně zamýšlela, než se Rumoušek tak pěkně fotogenicky nastavil. Ty se nehejbou.

Pak jsme se hnuli my a podél toho potůčku se vydali dál po jedné z lesních cest.

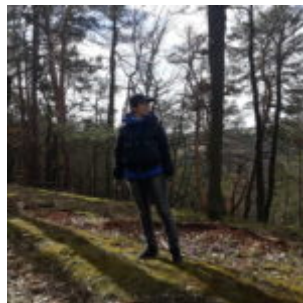

Trasu jsem si kontrolovala (páč jsem neschopna řádný orientace) v telefoně. Noooo a.... protože ale tady nebyl moc dobrý signál, tak se naše poloha neukazovala úplně jako přesně. Což se naopak zase jako úplně přesně ukázalo v momentě, kdy se cesta vidličkovitě rozdvojila a nějakou dobu šly cesty kontinuálně vedle sebe. Podle šipčičky jsme šli tou správnou. Ovšem zatímco jedna měla udělat oblouk a poté se napojit na červenou turistickou značku, kterou jsme se potřebovali vydat dál, tak ta druhá sice taky udělala oblouk ve stejném místě- jenže o pár stovek metrů výš na vrcholku kopce na který jsme vystoupali a..... posléze se vracela zpátky do výchozího bodu. Ehm, ehm. ☐☐ Tak to jsme jako nějak nepotřebovali. Ale bylo tam krásně!! Na tom jsme se shodli.

Dokonce fšící tři. Páč jednak tady bylo opravdu krásně, slunce svítilo, nikde nikdo, jen ztichlejší les a nahoře sluníčko...

Narozeninový výlet s Petou

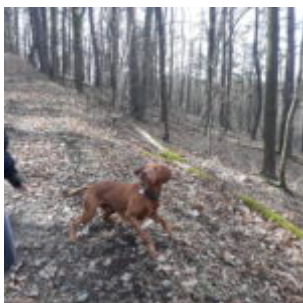

a druhak pak..... výborný příležitosti k házení balonku:

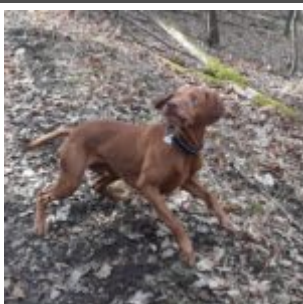

Hodíš, prosím?

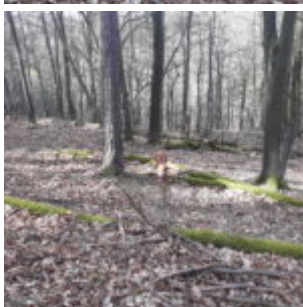
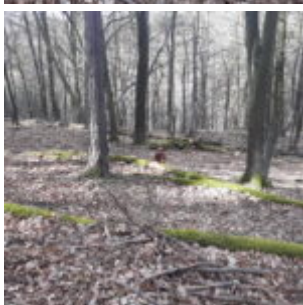
Narozeninový výlet s Petou

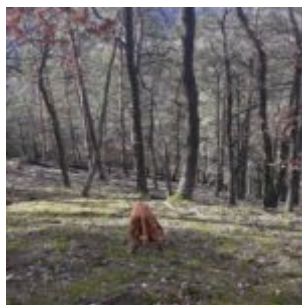
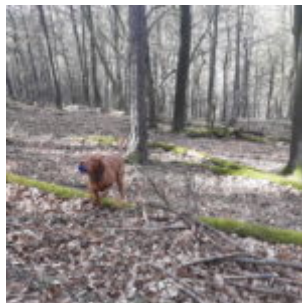
Připravit, pod'ooooor!!!!

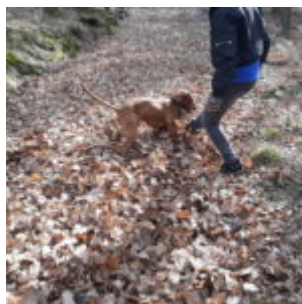
☐ ☐ no comment, ajne klajne dement ☐

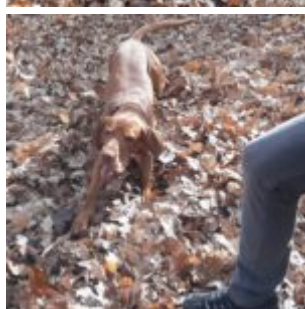
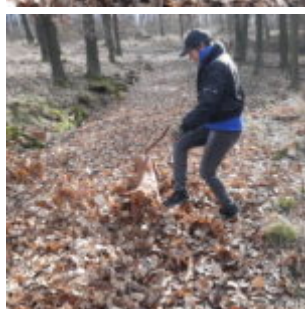
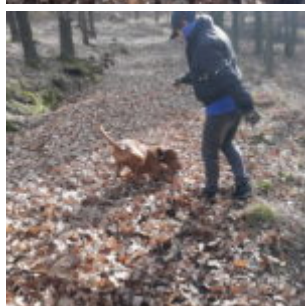
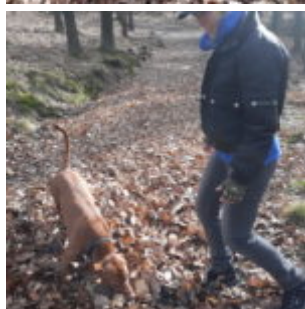
Narozeninový výlet s Peťou

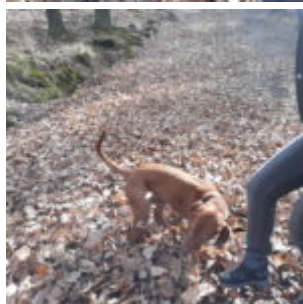
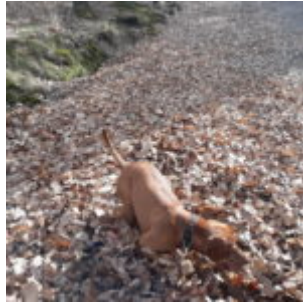
A co kdyby jen k házení balonku!! Byla tu taky spousta spadanyho listí a.... víte vy, jak se v něm dá úžasně řídit???

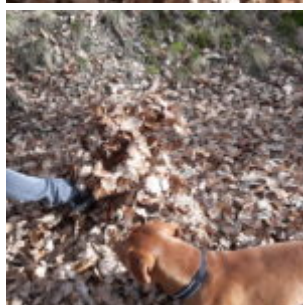
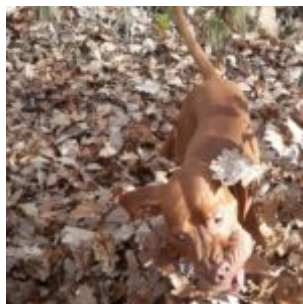
Narozeninový výlet s Peťou

Narozeninový výlet s Petou

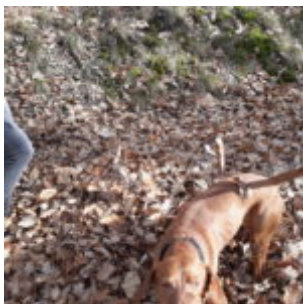
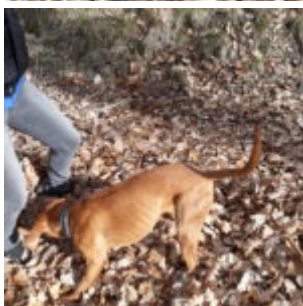
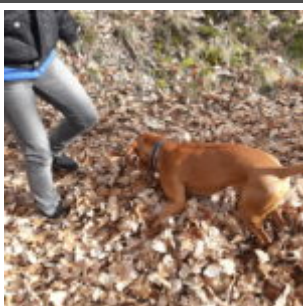

Kopou mi do pejska! To sou náfštěvy teda! ☐

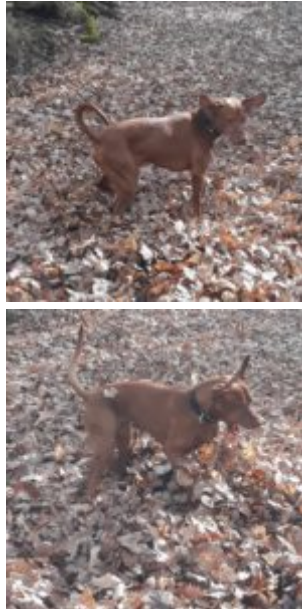

Bombááá!

ŽJO TO BYLO!!

Rumouš byl naprostej Blažej a my si to užívaly s ním. A najednou koukáme - faraonskej chrt!

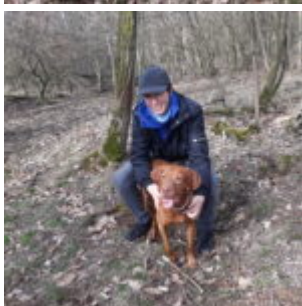

Kde se tady asi vzal???

Pak jsme koukly do telefonu na mapu a vymyslely, že se nebudeme vracet, ale půjdem teda ještě kousek po týhle horní cestě dál a na první odbočce to švenkneme doprava a až narazíme na další lesní cestičku švenkneme to znovu doprava. A pak, tam kde cesta skončí prostě nějak projdeme lesem. Jak řekly, tak udělaly a pohodově jsme si šlapali fšící tři dál.

V místě, kde jsme měli tu odbočku, byli dva lesáci a řezali tam dříví. Společnost jim dělala mladá fenka kopova. Rumoušek byl dámou okouzlen a chvílku tam spolu laškovali. Odbočili jsme dle plánu a cestička se stala spíš tak jako neznatelnou stezičkou. A to už jsme se pohybovali v místech, kde moc lidí nechodí. A oč míň lidí o to víc prasátek ☐ . To bylo jasný. A tak jsme hovor záměrně nějak moc netlumily. ☐ Na zpívání koled ovšem nedošlo. Když jsme dorazili do míst, kde už stezička skončila, bylo jasný, že tady se prasátkům líbí. No není divu, bylo to tam hezký:

Narozeninový výlet s Petou

Chvilinku jsme tam pobýli a pak se radši začali spouštět dolů. Doslova spouštět. Neb krpál to byl značný:

Narozeninový výlet s Petou

Brali jsme to traverzem. Jinak se moc pohybovat nešlo. Dole už toho měly kolena a nožky trošku plný zoubky. Závěr byl tak trochu jako skalkový.

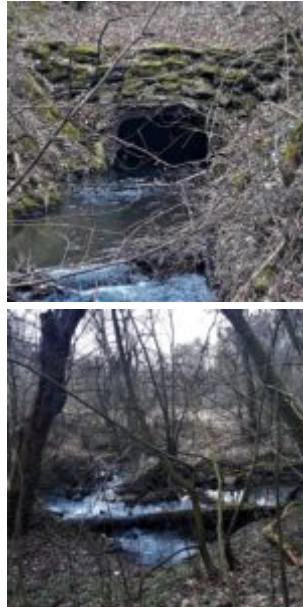
Peta v ten moment řekla něco ftipného a já měla co dělat, abych se dostala dolů nějak důstojně a ne po hubě. Spadly jsme - doslova - dolů k Rymaňskému potoku, kde to vypadalo, že budeme brodit:

Narozeninový výlet s Petou

Ale o kousek dál byla uzoulinká lávka, která umožnila přejít na druhou stranu a my už si pak vykračovali po červené turistické trase, která vede podél říčky Loděnice až k Markovu mlýnu,

který je postupně opravovaný a v jeho blízkosti je nádherná louka. Mám na ni moc hezký vzpomínky. Byli jsme tam tehdy s Ešátorem, Aišičkou a jejím páníkem. Bylo to taky v únoru. Louka, která k mlýnu přiléhá byla tehdy z větší části pod vodou (ono i na mapě je vidět, že je tam mokřad). Obepínají ji příkré zalesněné stráně na kterými tehdy zářilo slunce a vodu úplně postříbřilo. Pesani nadšeně líтали vodou, která jim od nohou v gejzírech vystřelovala do vzduchu. Aišičko páník tehdy fotil na svůj fungl nový telefon a vznikly nádherný fotky plný ohařů v pohybu a třpytících se kapek vody. Bohužel tehdy ešče nebyl s telefonem sžitý a neudělal nějaký kejkle, co se udělat nutně měly a fotky byly fuč . Byla to fakt věčná škoda, protože se podařilo do těch fotek dostat nejen tu dynamiku pohybu ohařů a křišťálově čistý vody, ale taky paradoxně ten klid, který tam panoval. Dodneška si to hrozně silně pamatuju. Byla to krása.

A bylo to krása i teď, když jsme si tam kolem pochodovali. Prošli jsme chatovou osadou a došly k rozpadajícímu se (věčná škoda!) Červenému mlýnu. U něj jsme se potkali se skupinkou lidí a pesanem. Krásná fenka - kříženec ovčáka a tzv. "bělouše" neboli bílýho švýcarskýho ovčáka. Byla tak zaujatá taháním se o klacek, že ani zprvu nezaznamenala Rumíčka, co se šel seznámit. Pak se lekla a rovnou mu dala na boudu ☐ ☐ . Předešli jsme skupinku a ujistili jsme se u nich, zda jdeme správným směrem. Pořád ještě krajem lesa až dolů pod Hřebenka (nebo Hřebenky???) . Tam jsme trochu zakufrovali. No měly jsme poslechnout Rumouška, ktorej se tam od začátku štěloval (asi už tušil hospodu???) , takže

jsme se kousek vrátili a pak jako kamzíci vyšplhali po skále přímo před hospůdku.

Místo volný pro nás měli a byla to hospůdka psomilná, takže my jsme byli třetí hosté se psem a za námi ještě dorazila ta skupinka s feňulí ovčákoidní. Místo regulérního oběda jsme se nakonec rozhodly pro lehkou verzi formou paštiky a toustů, aby se nám tam vešel ešče ten dortik pak ke kávičce v Unhošti. Načerpaly jsme s Petou energii, osvěžily se nealkehůlickým Bernardem a pokračovalo se dál. Abychom se nemuseli vracet zase po skále dolů, prošli jsme mezi domky a chatkama k silnici a hned zase zabočili do lesa. Lesní cestička nás dovedla opět na červenou. Tu jsme zanedlouho opustili, abychom se neznačenými cestičkami přibližovali k turistický modrý, která nás měla dovést do Unhoště. Cinkla jsem před tím ještě Brtníkovi, že už můžou vyrazit z chalupy, abychom se tak nějak přibližně ve stejnou dobu sešli v té kavárně.

Šlapalo nám to výborně a už se nikde nezakufrovalo. Takže jsme zanedlouho dorazili k dalšímu z místních mlýnů - taky opuštěnému. S nyní nepatřičným názvem Nový mlýn. Je to už hodně chátrající budova. Ovšem na nádherném místě. Mít dostatek financí - tooo by se to rekonstruovalo a pak bydlelo. Šli jsme fakt poměrně rychle, takže zanedlouho už jsme byli u rybníka, který leží na černém potoce a o chvíli později u Suchého mlýna.

Rumíček nám ukazuje, kde je ta značka, kdybychom nááhodou zas nevěděly kudy jít ☐

Předposledního z těch, který jsme na dnešním výletě míjeli. Přešli jsme brod a dohodly se, že do Unhoště půjdeme sice o trošku delší, ale zato hezčí trasou. Která vede celou dobu v lese a kousek za Kalivodovým mlýnem a soustavou rybníků ústí do louky před Unhoští.

Tam nás nutně Rumíček musel nalákat na nějaký ty hrátky s balonkami. Peťa se předvedla jako skvělejší vrhač balonků!! To se hned tak nevidíííííí! Pravda, sice "nezatloukla" balonek do země metr a půl od špičky svých bot, jako to dokážu já ☹ , ale nějak se asi zapomněla balonku včas pustit nebo jak.... a..... von vám se rozhodnul, že nepoletí úplně vpřed, ale vezme to totálně na levou stranu. Tím značně zmátnul Rumíčka a mě rozveselil ☹ ☹ ☹ Jojo házení balonků, to je občas umění. ☹ ☹ .

Když jsem doslzela, obešli jsme místní rybník Bulhar a na louce za ním nás zase pobavil Rumíček. Hnedle za rybníkem, tam kde končí mokřad s rákosovitou trávou zatuhnul a urputně vystavoval..... pytlík třepotající se na nějaký větví ☹ ☹ . Tak to víte i mistr tesař se občas utne. Aby to nebylo tak jako úplně trapný, tak se poté, co jsem mu to zkasila oznámením, že teda vystavuje pytlík, odebral k té vysoké trávě a tam tvrdil, že "TADYTODLESEMYSLELPOŇTESEPODIVAT!!!" "Jo, to víš, že jo, ty ftipálku, na to ti neskočíme." ☹ ☹ a mířily jsme na konec louky. Dohopíkal za námi a za chvíli už jsme seděli v kavárničce. Brtník sdělil do telefóna, že za deset minut jsou u nás a tak jsme si s Petou objednaly každá obří hrnec kafe a k tomu pohár Míša. Zasloužily jsme si to ☹ . Sotva nám donesli objednávku, uuuž koukáme z okna, a Brtník s Tali jsou tu. A co to vidí oči naše?? Tali pochoduje za Brtníkem na volno. ☹ To se na to pěkně kouká!! A protože měla Tali evidentně pro ten den mozek v mozkovně, tak i vítačka s námi proběhla bez nějakýho cirkusu a převrácení stolů. Měla toho za sebou ten den taky dost a tak se za chvíli spořádaně svalila pod stolem a odpočívala. Mohli jsme debužirovat. Brtník si dal taky kávičku a k tomu jahodový dort a sdělovali jsme si vzájemně zážitky, co jsme kdo zažili, a co

Brtník dělal na chalupě, a jak byla Tali hodná, a jak my jsme zabloudili, a jak tam bylo krásně.....

Když jsme dorazili dom, dali jsme si věcu v podobě pečenýho kolínka a vepřových ocásků, k tomu malinký pečený brambůrky, poblifka, troška toho dortiku ešče.... ☐ a pak tradááá mazaly - páč to jsme šly už jen my s Peťou, jsme do hospůdky ke klukům. A dopřály jsme si výbornou lahev prosecca, neb oslavovat se muselo, že jo. A oslavil to s námi i Martin, který špuntu před naším odchodem ještě nějakou proseccovou specialitku, abychom si mohli přiřknout. No... slušně jsem dohnala ten suchej měsíc a půl ☐ ☐ . Doma se ještě chvíli sedělo a klábosilo a pak šup do peří.

Ráno bylo odporně a tak jsme si řekli, že sedneme na autobus, zajedeme do Sobína, povenčíme krátce v polích a zapadneme do hospůdky na oběd. Pak se udělalo úplně už echtgold odporně, fučelo jak blázen, hnus a občas déšť. Tak jsme to zrušili úplně. Brtník vytáhnul ohařiska, že se jde s nima projít do civilizace. Což bylo to nejlepší, co se stejně dalo. Po předchozím dni byli navíc poměrně slušně utahaní a evidentně souhlasili s navrženým plánem. Po návratu se velmi rádi buď povalovali po pelíšcích - to hlavně Rumoušek a nebo se motali ve společnosti a dělali očiska - to hlavně Taliprtka.

No a odpoledne jsem pak šla doprovodit Peťu na tramvaj a říct si, že to zase kurnik ale uteklo. Fučelo čím dál tím víc a já si cestou od tramvaje řekla, že vytáhnul ohařiska, by se mohli jen tak čistě vyčůrat. A na Tali čekala malá premiéra. Pro ni něco, čeho si ani nemůže všimnout, ale pro mě poměrně milá věc. Prostě jsem jen přišla domů, zavolala, že se jde čůrat a..... Tali prvně v životě šla ven tzv. nahatááá. Neboli - bez obojku bos, koukněte jak já sem kos. Ještě nikdy ji nikdo z nás nevezal ven bez minimálního vybavení - tedy bez obojku a to ani v případech, že potřebovala ven akutně. Páč s ní je to vždycky buď a nebo. A já si řekla, že dneska to bude buď a riskla jsem to. I přes ten fujavec venku, který ji vždy pudí chovati se jako divoký mustang a plápolat prostorem. Taky se hnedle za dveřma značně rozevlála, ale! Písknutí ji vrátilo na zem a poté se nechala přemluvit, že jako čůrat by se mělo a ne poletovat po okolí, jak ten papír vod salámu, co nám přeletěl přes hlavu ☐ .

Vykonala své povinnosti amazala za mnou na podestu. ☐ Hmmm, TaliiiiIII? Ty seš dneska normální??? ☐ . A možná to byl takovej malej dárek k těm narozeninám. Hezkej, stejně jako ty ostatní, co jsem dostala od Peti třebaas krásnej malej hrníček ze "šípkový

keramiky" a HERPESIN, když nejsem schopná si ho pořídit ☹ a taky třebaš éteráčkovou levanduli, který nikdá není dost. Od Brtníka na mě čekalo ráno ještě překvapení, i když dárek jsem už dostala - koupil mi kytičku (i když neměl ☹, ale radost udělala, to víte, že jo) a voňafku jsem dostala. A na lednici trůnili ty magnetky od Dennyky, na truhle knížky od Sokola, Rumíček mi dal tu nejmokřejší hubičku co mohl a Tali byla nehodnější.

Co víc si může člověk přát, než takovýdle prima narozky.